

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор.
на пів року 10 кор.
на чверть року 5 кор.
на місяць 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 16 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очи і душу ми виреш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня «трім неділь і руских свят» 1/2 год. пополуудин.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. «Л. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Осіння сесія державної ради.

(X) Дня 17. н. ст. падолиста збирає ся державна рада на осінню сесію. Давно вже вельми не скликувано державної ради на сесію в так пізнім речинці. Коли розважи мо, що державна рада може обрадувати найпізнійше до 20. або 21. грудня, отже в найліпшій случаю може мати пять тижнів до розпорядимости, та що сучасно і делегациі мають у Відні відбуту свою сесію, то впевнимо ся, що державна рада ніяк не встиє полагодити своєї задачі перед кінцем сего року. А дожидають її вельми важні, трудні, обемисті роботи. Передовсім належало би ухвалити бюджет за 1903 і на 1904 рік. Крім того належало би взяти ся в комісії цловій і угодовій до покінчення підготовлених вже робіт, а іменно полагодити відкочені деякі позиції цлової тарифи а відтак в палаті перевести парламентарну ухвалу цлово-торгового союзу з Угорщиною. Особливо великої ваги є ухваленє цлової тарифи автономної, бо инакше не може монархія розпочати навіть переговори з заграничними державами в справі відмови торгових договорів. Се справа пильна і важна вже з того огляду, позаяк договір з Італією вже виповіджений. Договори з іншими сусідними державами можуть бути ще мовчки продовжені на один рік, а тимчасом належало-б перевести з ними переговори, але до того передовсім треба мати у себе готову свою автономну тарифу цлову. Настигає також пора взяти ся до ухвали нового карного закона, якого начерк є вже підготовлений в міністерстві судівництва, та й військовий закон карний, як запевняють, є вже приготовлений до парламентарної обрани. Не говоримо вже про інші законодатні залежлости.

Отакі то важні, пильні і обемисті задачі дожидають полагоди в державній радї. Але чи она спосібна до сего, чи зможе і схоче взяти ся до позитивної роботи? Ані правительство ані парламентарні сторонництва не заманоють ся такими надїями, що би державна рада могла і схотїла взяти ся до тих робіт. Внутрішній розлад і розстрій відняв державній радї всяку спромогу і снагу до роботи. Виравді німецькі сторонництва парламентарні, з виїмком консервативного і всенімецького, зєдинили ся за почином д-ра Дершати, одначе се зєдиненє має метою лише оборону п. зв. німецького стану посїданя, значить, не допускати до ніяких уступок в користь н. пр. Чехів, Словінців і т. д. Таке забороло виставили Німці нібито для своєї національної оборони а в дійсности для обезпеченя своєї верховлади понад ненімецькими народами в Австрії, а колиб правительство поважило ся зробити яку небудь уступку в користь н. пр. Чехів, тоді-б они певно розпочали обструкцію в державній радї.

Але й супроти цлово-торгового союзу з Угорщиною займає се німецьке зєдиненє тепер зовсім відпорне становище. Коли під час розправ в угодовій і цловій комісії з трудом повело ся правительству піддер-

жувати ідею цлово-торгової спільности Австрії з Угорщиною, то тепер після успіхів гр. Тиси в справі військової програми угорської зовсім уже охолонуло німецьке зєдиненє і змагає до цлово-торгового відокремїшеня Австрії. Вигляди отже на австро-угорську угоду з сего боку зовсім змалїли; бо коли військова програма гр. Тиси має неперечно метою повільне але систематичне переведенє військової окремішности Угорщини, то зовсім справедливо задають собі австрійські сторонництва питанє, нащо Австрія має ще десять лїт фінансовими значними жертвами допомагати Мадярам до осягненя їх бажаної ціли.

За примїром німецького зєдиненя пішли тепер чеські сторонництва і перевели злуку Старочехів, Молодочехів і чеських аграрників, поставили спільну програму і видали спільний манїфест до чеського народу, про що сими днями була у нас подана ширша звістка. Метою сего чеського зєдиненя є не лише оборона проти домашнього ворога, чеських соціалїстів, але проти Німців. Та програма є повторенєм і зібранєм давних чеських домагань, а новою є лише о стїлько, що копїює мадырську військову програму. З того огляду є она далекосягла і не може числити на реальний успіх. Але заразом є она боевим окликом супроти правительства д-ра Кербера, хоч полишає поришенє що-до тактики в державній радї кляубам зєдинених сторонництв. Можна отже напевно сподівати ся в осінній сесії чеської обструкції, бо трудно припустити, що би німецьке зєдиненє дозволило правительству зробити які уступки Чехам, бодай що-до університету в Берні. Який-же вихід з сего парламентарного лабіринту? Рішучих змін конституції сподівати ся годї, отже правительство хватить ся знов вигідного §. 14-го і введе в жите абсолютизм, полишаючи що-до форми немїчну державну раду.

„Народна Торговля“.

Такою інституцією, якою є наша «Народна Торговля», не кождий варїд може повеличати ся. «Н. Торговля» своєю солідностю не лише зєднала собі повне довіре у своїх, але потрафїла здобути симпатїї у наших сусїдів. Її розвиток в будучинї запевнений, а територія єї впливів на торговельний стан у східній Галичинї ширшає з кождим роком.

Доказом сего були звіти з діяльности сєї інституції, зложені на загальних зборах, з черги девятьайцятих, які відбули ся дня 2. с. м. в дирекційній салі власного будинку у Львові, при участі 64 членів.

Зборам проводяв апеляційних радник п. Григорій Кузьма, а єго заступником вибрано о. митрата Мирона Подолиньского. Секретарювали пп. Микола Заячківський і Василь Угрин. Збори тревали від години 4¹/₂ до 1¹/₂9 вечером.

До 1. точки дневного порядку одержав голос п. Іван Чернявський, який виголосив отсей звіт управляючого Совїта «Народної Торговлі» з діяльности за рік адміністраційний 1902/3 то є за час від 1. липня 1902 до 30. червня 1903:

«Народна Торговля» осягнувши вже в попередних роках в своїй діяльности поважні висїди, не станула на місці, але розвиває ся поступенно і постійно чим раз дальше і дальше.

Доказом сего отсеї данї за рік адміністраційний 19 2/3. Маєток власний «Народної Торговлі» підніс ся в тім році адміністраційним з квоти 108.914 К 82 сот. до квоти 125.143 К 82 сот. отже о 16.229 К — а іменно: удїли дійсно вплачені зросли в послїднім році адміністраційним з 81.493 К 60 сот. до 96.113 К 15 сот., а фонд резервовий з квоти 27.421 К 22 сот. до 29.030 К 67 сот. Сума отже власного маєтку «Народної Торговлі» з днем 30. червня 1903 вносила 125.143 К 82 сот.

Вкладки на книжочки з кінцем року адміністраційного вносили 723.052 К 23 сот., з чо-го оказує ся відношенє власного маєтку до чужого менше як 1 : 6.

Число членів з кінцем сего року адміністраційного числило товариство 909 членів. Від 1. липня 1903 по день загальних зборів вступило членів 13, так, що з днем нинїшнім числить товариство наше 922 членів.

Оборот удїлів членських виказує, що в тім році адміністраційним прибуло 462 удїлів від 17 нових членів на суму 9.266 К 70 сот., та до давних удїлів прибуло 9.652 К 75 сот. отже разом на удїли прибуло 18.919 К 55 сот. Натомість вплачено 21 членам 215 удїлів виповіджених на загальну суму 4.300 К. Виступивші члени мотивували своє виступленє потребою готївки.

Персонал службовий «Народної Торговлі» з днем 30. червня 1903 складав ся: з двох директорів, секретаря, бухгалтера, кореспондента, контиста, двох помічників бухгалтерїйних і во-зьного в головнім зарядї, — дальше одного ма-газинера і двох практикантів при головнім ма-газинї, одного пивничного при головній пивниці та 14 начальників складів, 1 начальника, 14 касирок, 12 помічників торговельних і 41 практикантів, — то є разом 95 людей.

Цїлий торговельний персонал занятий в адміністрації складів «Народної Торговлі» з виїмком двох членів виїшов з учеників «Народної Торговлі». — Від початку основана товариства було прийнятих 278 учеників на практику торговельну, з тих в послїднім році було в чинній службі 88 осіб а 22 отворили свої торговлі. — З практикантів торговельних від основаня «Народної Торговлі» виписано на помічників торговельних 124; в послїднім році виписано на помічників торговельних 15, з тих задержано в службі 7, а прочі найшли примїщенє у інших купців.

Що-до обороту крамниць, то в тім році адміністраційним було в купецких зносинах з «Народною Торговлею» 727 крамниць, побрали они товару за 487.034 К 42 сот., а дістали опусту на квоту 43.600 К 63 сот.

Що-до основаня нових філій, які були минулого року проєктовані, то товариство уважаючи своїм обовязком витворити руске купецтво — не отворило в тім році нових своїх філій, але помогло своїм бувшим ученикам отворити склепи в Залїщиках (Стернюкови) і в Бережанах (Юзичинському). Крім того один з наших бывших начальників (Винницький) отворив свій склеп в Равї рускій. Нові ті купці з виїмком послїдного стоять в тісній звязи з товариством.

Рівнож з признаєм піднести належить, що і давнїші ученики, котрі мають свої склепи (є

таких дося 21) відносять ся до товариства дуже прихильно і з довірем, котре оказує ся не лише побиранем товарів, але хотьби і з того, що коли деякі з них були перешкоджені чи то військовими вправами чи то иншими ржними справами і не могли якийсь час вести своїх складів особисто, відносились до товариства о назначене їм заступника з нашого персоналу.

Ширша акция що-до організації крамниць приготавлиє ся. Товариство «Дієстер» жертвувало 2.000 К в ціля виланя вандрівного учителя крамарства, за що належить ся сему товариству щира подяка. Повеже однак на разі товариство не мало відповідного до того чоловіка, проте прийшло в поміч усмотреному через себе кандидатови, котрий для фахових студій в тім напрямі виїхав на один рік за границю, а по его повороті товариство справою тою дальше займе ся.

В тім році положено рівнож основи около заснованя спеціального магазину церковного. В тій ціли впроваджено в торгівлю сьвітло з перворядної фабрики з знаком † М. Ц. Н. Т. Марку сию забезпечено лиш для товариства. Також що-до продажі вин літургічних зроблено важний крок а іменно той, що тепер закуповує ся винозборя на Угорщині; при продукції товариство має особистий нагляд, так що вина «Народної Торговлі» дають гваранцію повну що-до правдивости.

(Дальше буде).

Нова держава в Америці.

В центральній Америці повстала в останніх днях нова держава-республіка Панама. Она лежить поміж Караїбским морем від півночі, а Тихим океаном від полудня. На захід притикає Панама до республіки Костаріка, а на схід до республіки Колумбії, в склад котрої входила она до недавна яко департамент. Панама обіймає около 82.600 км.² поверхні, отже є мало що більша від Галичини. В ній живе 285.000 жителів.

Панама була вже в давніших часах кілька разів незалежна. І так естувала в 1841. р. яко незалежна держава під назвою «Republica del Istmo»; опісля получила ся із Колумбією, котра називала ся давніше Нова Гранада, щоби 1857. р. повстати знова яко ефемерична держава. Теперішнє відорванє Панами від матерного краю було наслідком спору о панамський канал. Як звісно, Колумбія заключила із Сполученими Державами договір в справі будови панамського каналу. На підставі того договору, котрий мав потвердити колумбійський сенат, одержали Сполучені Держави концесию на докінченє будови

згаданого каналу і набули над дотичним поясом землі значні права зверхности. Колумбійський сенат, підбурений ворогами Сполучених Держав, опирав ся затвердженю договору і доводив — впрочім зовсім справедливо — що для Колумбії небезпечно признавати такі значні права зверхности над поясом колумбійської землі. Покликувано ся також і на се, що концесия на будову панамського каналу нарушує давніше набуті права деяких залізниць і наслідком того поставлено домаганє, щоби Сполучені Держави замість умовленого відшкодованя в сумі 10 мільонів доларів заплатили 25 мільонів. Колумбійський парламент поступив зовсім справедливо, однак не числив ся з засадою: «сила перед правом». Не хотів мати тільки номінальної власти над Панамою і стратив єї тепер зовсім, бо Сполучені Держави викликали революцію в Панамі. Дня 3. с. м. вечером оголосила юрба революціоністів в місті Панама незалежність істмійської республіки. Колумбійських генералів, Товара і Амаю, увязнено; так само губернатора і всіх знаменитних цивільних урядників. Вправді командант колумбійського воєнного корабля «Богота», що стояв на якорі під Панамою, після революціоністам ултімат і візвав їх, щоби піддали ся до трех годин, але в місті не хотіли навіть чути про які небудь пересправи. З «Боготи» почали стріляти, а революціоністи відповіли на се з фортиів і корабля «Паділла». По короткій борбі, в котрій не поляг ніхто, «Богота» вдіпнула і полишила місто Панаму в руках повстанців.

По стороні Тихого океану в місті Кольон держало ся колумбійське військо ще кілька день, аж вкінці відступило на схід. Місто Кольон є важною стратегічною точкою і звідси могло колумбійське військо зайти повстанців з заду, бо мало в своїх руках залізницю до Панами. По тій «війні» стала незалежність Панами від Колумбії довершеним фактом. Сполучені Держави виступили, очевидно, з дипломатичною акцією і післали на панамські води... 9 воєнних кораблів.

Телеграма з Нового Йорку звіщає, що Сполучені Держави признали правительство Панами на тій підставі, що єї населенє постановило добровільно відорвати ся від Колумбії. Президент Сполучених Держав, Рузвельт, поручив послови Унї в столиці Колумбії, Боготі, щоби старав ся всіми силами о мирове полагожденє справи. Англія повідомила вже урядово Сполучені Держави, що супроти сеї справи займе строго неутральне становище. Інші держави не дали ще урядової відповіді, але певно підуть за Англією. Німецька преса накидує ся остро на Англію по причині єї неутральности і закидає англійському кабінетови, що він віддає ся на услуги Американив. Однак єї заміта для Англії зовсім байдужні, бо Англія рада би оставати в дружних

зносинах з новою республікою, аби ослабляти в ній вплив Сполучених Держав. Они перші признали незалежність нової республіки та єї правительство і тим усталили там свою власть, якої не осягне там ніяка инша держава.

— **ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.** При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скорє відновленє передплати, зглядчо о вирівнанє залеглостей, та о присиднуванє нам нових передплатників.

Новим передплатникам вишлемо даром, о скільки запас вистанє, всі попередні числа з фейлетоном «Записки лікаря».

На грошевих переказах просимо дуже чітко виписувати адресу: «Адміністрация часопису Руслан».

НОВИНКИ.

— **Календар.** В четвер: руско-кат. Зиновія, Зиновій; рим. кат. Мартина пани. — В п'ятницю: руско-кат. Стахія, Наркізі; рим.-кат. Євгенія.

— **Заяви признаня руским послам.** З Бібрки. Заступникам укр.-руского народу за сьвітлу оборону єго прав і чести висказує прилюдно подяку і кличе «Слава їм!» — В імени членів читальні *Юшкевич Григ.*, голова.

З Кут. Слава послам, що боронять чести народу перед безличною гакатою! — В Кутах 4. надоліста 1903. *Стефанович*, парох. *Др. Кулик*, адвокат. *Др. Скоморовський*, лікар. (Дальше 154 підписів).

З Пістия. Одобряємо Ваш рішучий крок! — Вам, як також Високпреосв. Архиревви, гр. Шенцикому, та прочим Веч. Вірилістам, єдиним, правдивим нашим заступникам за мужний виступ проти подотаня пародної чести і народних прав «Слава!» Доки таких заступників мати-мемо, дота не умрем, не загинем яко самостійний народ! — До борби отже о сьвітлішу будучність нашу ставаймо в рядя під проводом наших Достойних Борців! — *Шенцик Рувин*.

— **Вшепольські заволоки з Варшави** дрюжать з розпущки, що Є. Е. Митрополит Шенциккий може доступити достоїнства кардинала. В вчерашнім числі свого органу пустили вшепольяки алярмючу вість, що о. Митрополит поїхав до Риму з жалобою на єпископа Пельцара, котрий напав був в своїй соймовій промові на руске духовенство. О. Митрополит — пише вшепольський орган — може в Римі доступити такого достоїнства, що був би найвищим межи представителями церковної ієрархії у Львові. Сим гризуть ся вшепольські заволоки і жаліють, що в Римі нема тепер нікого добре поінформованого з церковними відносинами в Польщі (?), або иншими словами: нема тепер в Римі ні одного польского інтриганта. Свій здогад попереає сей орган сею обставиною, що Є. Е. Митрополит Шенциккий перинїз в Галичині поїхав зложити голд новому Папі. На щастє Пала і конєстор кардиналів не будуть питати ся павів зі Slow-a ról-sk ого, кого мають іменувати кардиналами.

ЗАПИСКИ ЛІКАРЯ.

Переклала Маруся Полтавка.

(Дальше).

XVII.

Років через півтора після мого приїзду в Петербург мене покликав до себе до дому до хорої дитини один залізничий машиніст. Він займав комнату на п'ятім поверсі з брудними й вонючими сходами. В його трілітнього хлопця витворив ся ропень мігдалка; дитина була рахитична, худенька і бліда; воно пручалось і зати-скало зубами ручку ложки, так що мені на силу вдалось оглянути глотку. Я назначив ліченє. Батько — високий з розкуйовданою, рудою бородою протягнув мені, як я відходив, гроші; комната була мала й бідна, а дитині повно; я не взяв грошей. Він з пошаною і подякою проводив мене.

Через два слідуєчі дні хлопець горячкував, ропень глотки збільшав ся, дихатись йому приходилось тяжко. Я сказав родичам, в чім річ і запропонував прорізати ропень.

— Якже оно, в роті, в середині, різати? — спитала мати високо піднісши брови.

Я пояснив, що операция ся цілком не є небезпечна.

— Ну, ні! Я на се не годжусь! — швидко й рішучо відповіла мати.

Всі мої вгворюваня і пояснюваня остались даремними.

— Я так думаю, що се Божя воля, — сказав батько. — Не схоже Бог, то і тоді, як проріжемо, — хлопець помре. Деж йому такому слабому перевести операцию?

Я став сприцувати дитині глотку.

— Само вже тепер рот роззявляє, — сумно сказав батько.

— Ропень сьогодні, мабуть, пропукне, — сказав я. — Дивіть ся, щоб хлопа в сні не захлибнулось ропною. Як буде зле, пішліть по мене.

Я вийшов до кухні. Батько прожогом кинув ся подавати мені пальто.

— Уже й не знаю я, пане доктор, як вам і дякувати, — сказав він. — Просто, можна сказати, на вік нас зобов'язуєте.

На другий день приходжу і дзвоно. Мені відчинила мати заплакана, бліда; вона нерано поглянула на мене і мовчки відійшла до кухні.

— Ну, що, як ваш синок? — спитав я.

Вона не відповіла, навіть не повернулась.

— Вмирає, — здержано відозвалась з кутка якась стара баба.

Я роздягнув ся і увійшов у комнату. Батько сидів на ліжку, на колінах в нього лежало хлопа.

— Що, йому дуже зле? — спитав я.

Батько обкинув мене зимним, байдужним поглядом.

— Уже й не знаю, як і до ранку дожив, — перадо відповів він. — До обіду помре.

Я взяв дитину за руку і помацав пульс.

— Цілу ніч рота йшла ротом і носом, — казав дальше батько. — Інший раз зовсім захлибнеть ся, поспіє і заверне очима, жінка заплаче, пачне його трясти — воно на час відійде.

— Піднесіть його до вікна, щобим міг подивитись на глотку, — сказав я.

— На що ще його мучити? — сердито сказала, увійшовши, мати. — Дайте вже йому спокій!

— Як вам не сором?! крикнув я на неї. — Скоро трохи погіршало — зараз і руки опустили: най умирає! Та йому вже цілком не так зле.

Ропень у глотці значно опав, але хлопа було дуже знищенє і слабе. Я сказав родичам, що все йде дуже гарно, і хлопець тепер швидко видужає.

— Дай Боже! — скептично всміхнув ся батько. — А я таки думаю, що ви його завтра й живим вже не побачите.

Я прописав рецепти, пояснив, як давати ліки і встав.

— До побачення!

Батько ледви удостоїв мене відповіді. Ніхто не підняв ся мене провести.

Я вийшов обурений. Горе їх було, розумі-

— „Русское Слово“, москвофільський листок для отуманювання руского народу, висловило також свій погляд про вложені мандатів рускими послами соймовими, а іменно, що рускі послы тому не мали впливу і значіння в соїмі, позаяк у них не стало відваги, явно признати ся, що они є частиною 100-мільйонного «русского народа» від Карпат по Камчатку. Сей докір очевидно звернений на адресу д-ра Короля, котрий, промовляючи в розправі про станиславівську гімназію, зазначив, що він є членом т. зв. старорускої або москвофільської партії. Дивна річ, що Мончаловський, редактор «Русского Слова», автор монографії про Наумовича, має таку коротку пам'ять. Таж як раз той сам Наумович, про котрого Мончаловський писав монографію для освідомлення руского народу, бувши послом в галицькій соїмі і в державній раді, голосив там про те, що ми не в Русини, не в Ruthenen, але «Русские», Russen, що язык наш коло Галича такий сам, як коло Київа і коло Москви і т. д. і т. д. Якось та відвага Наумовича зовсім не заїмпонувала ані державній раді, ані галицькому соїмові і з сего не вийшло для Русинів і для руского народу ніякого реального придбання, а наші москвофіли в «Галичаніна» і «Русского Слова» прикидають ся тепер такими «реальними політиками»! Чи думає «Русское Слово», що така енуціяція з уст д-ра Короля була б заїмпонувала не то вже д-рови Керберори, але бодай гр. Потоцькому, або соїмовій більшості?! Ми певні, що сам Мончаловський в се не вірить, але ему се потрібно голосити для кого шшого і для якої цілі.

— 3 Тов-а св. Петра. В члени Тов-а св. Петра вступили і на рік того же зложили: о. Дурбак з Божикова і о. Рудницький з Дитятина по 1 К; господаря з Белця Жук Евдокія, господаря в Орави Хомович Гаврило, о. Журозский з Маркови, о. Новосад з Підгаєць, о. дек. Лотоцький з Тростянца по 2 К; о. Навроцкий з Голоч, о. Кипаль з Віся, о. Содомора з Новосівки-Куг, о. Вивницький з Новосівки-Ленчівки і о. Білинський з Підгаєць по 3 К; о. Томович з Мозолівки 4 К, церква в Дитятині, підгаєцького дек. 6 К, церква і парох в Кустині і Батаві холоївського дек. о. Курбас 14 К; дальше прислали: парох Борщова о. Гулла 4 К, котрі переслали до Станиславова; декан галицький о. Гургула 152 К, на котрі зложили Веч. оо.: Шефер з Бовшова, Свистун з Бовшівця, Вилицький і Савицький з Галича, Гургула з Гановець, Студинський з Демянова, Любінецький з Дубовиці, Дворянин з Дубовець, Лаврецький з Залуква, Гошівський з Крилоса, Авдиківський з Кунашова, Дакій з Мартинова, Коржинський з Медниці, Кумановський з Німшина, Мулик з Сівки і Мовчковский з Тустана по 2 К, а церкви матерні з повисших місцевостей з дочерними: Довжак, Середне, Мартинів старий, Тенетники і Семаківці по 6 К; декан буський о. Словицький 62 К, на котрі зложили церкви: Грабова, Яблосівка, Деревляни, Спас, Камінка струмиллова матерні і дочерні, Незнані, Полонична і Слєць по 6 К, а оо. парохі Квашицький з Незванова, Левицький з Козлова, Білевич з Полоничної і Патлик з Слєця по 2 К; парох з Грибович о. Білинкевич від себе і церкви і прихожан 31-20 К; церква Хмілька д. тербовельського 7 К; декан олеський о. Винтовляк 20 К, на котрі зложили Веч. оо.: Винтовляк з

еть ся, цілком виправдане і зрозуміле; але чим я заслужив на таке поведєнє зі мною? Вони бачили, який я був для них уважливий — і хоч би іскра вдячності! Колись у мріях я наївно уявляв собі подібні випадки в таким виді: хорий вмирає, але свояки бачуть, як щиро та безінтересовно відносив ся я до нього і провожають мене з любовию й вдячністю.

— Не хочуть, то й не треба! Більш не піду до них! — рішив я.

На другий день мені прийшлося ужити всіх зусиль волі, щоби приневолити себе піти. Дзвонячи, я тремтів від обурення, приготворюючись зустрінути сю безрозсудну ненависть, якої я зовсім не заслужив з боку людей, для яких я робив все, що міг.

Мені відчинила мати, — рум'яна, щаслива; хвилину повагавшись, вона вхопила параз мою руку і кріпко стиснула її. І мене здивувало, яке в неї було гарненьке, миле лице — раньше сього я зовсім не помічав. Дитя почувало себе прекрасно, було веселе і просило їсти... Я відійшов супроводжений палкою подякою батька і матери.

Сей випадок у перше дав мені зрозуміти, що, коли від тебе сподівають ся спасєня близького чоловіка і ти сього не зробив, то не буде тобі прощення, хоч як би ти не хотів і не старав ся його спасти.

(Дальше буде.)

Утінков, Герасимович з Туря, Дольницький з Підгорець, Цебровский з Куг по 2 К, Свергун з Ушів і Селинський з Ражнова по 1 К, а церкви в Туря і Підгорець по 5 К; декан бобрєцький о. Штогрин пововно 24 К, на котрі зложили парох в Романові о. Сінгалевич 2 К, церкви в Романові і Городищу по 6 К, а там брацтва 10 К; декан зборівський о. Чумак 39 К, на котрі зложили церкви в Білоголовах, Нетерпінцях, Кудобинцях і Тустоголовах по 6 К, о. Жегалович парох Кудобинець, о. Андрухів завідатель Білоголов з женою Емилиєю і господарі: Іванців і Антошків з Пустолов, Кравець і Пахолік з Кудобинець по 2 К, а учитель з Білоголов п. Герман Григорій 1 К; вкінці зложили по 2 К: член Р. шк. кр. о. Глодницький а з світської інтелігенції: ц. к. сов. апел. Ямницький, ц. к. инспектори кр. Левицький і Матіїв, ц. к. сов. суду кр. Брилинський і Максимович, ц. к. сов. намісництва Гофрик і ц. к. проф. др. К. Лучаківський. — Всім помянутим жертводавцям складає виділ в імені убогих церков і громад сердечне Спаси-Біг.

— Американський консулат у Львові. «Neue fr. Presse» звичає, що австрійське міністерство заграничних справ звернуло ся до правительства Сполучених Держав з предложєнем помноженя в Австро-Угорщині числа американських консулатів. В проєкті вчислено передовсім два міста, в котрих треба би заложити консуляти, іменно Львів і Інсбрук, перший з огляду на еміграційний рух, що змагає ся чим раз більше, другий з огляду на туристів, що прибувають в ті сторони чим раз численійше.

— Асекураційні обманці. Оводі арештовано в одній каварні у Львові під закидом обманства Казимира Круліцького, співробітника краківського «Боцяна» і редактора гумористичної часописи «Дяблік». Круліцький на свільку з другим обманцем обезпечив в Тов. на обезпечєнь в Кракові двох нествуючих зовсім людей на суми: 15,000 і 20,000 К в тій цілі, щоби побрати провізію 500 К. Другий обманец називає ся Рудольф Мичковский і утік імовірно до Пешту.

— Вісти з Буковини. Вчєра відложено єсеню буковинського соїму бє від тижня не відбуло ся підно засіданє наслідком єсенєї послів з румунського і польско-вірменського клубу. На попереднє засіданє краєвий маршалок Лупу, запросив послів лєтовно і загрозив, що потраплять мандати, коли до 8 днів не являть ся в соїмі. Коли однак почув, що Румуни будуть продовжати єсенєю, и прозвуміно з краєвим президентом постарав ся о відложено єсені, заки уличило тих 8 днів.

Стан здоров'я нашої пєсательки о. Ольги Кобылянської, як доносить «Буковина», значно поліпшив ся і є надія, що она зовсім подужає.

В неділю відбуло ся торжєственне посвяченє нового ратуша в Кіцмані в присутності пос. Нігуляка.

Буковинський «Боця» запросив Русинів на п'ятницю вєчером на парад у справі участі в ювілею М. Лисєнка.

На загальних зборах акад. тов-а «Січ» в Чернівцях дня 8. с. м. вибрано новий виділ в якого склад входять: Єзєвай Ярошинський голова, М. Харжевський заступник голови, І. Гошовський контролєр, М. Майковський писар, Н. Калинович бібліотекар, Т. Алиєкевич архівар, а В. Рудницький господар.

— 3 судової саї. На вчєрашній розправі в справі убийства Оранжевої і Шпінєрївної Червєній заявив, що він був лише німим свідком морду, якого доконав Вєржхолек, а сторож каменіці Радзєвич зовсім невинно засідєє на лаві обжалованих, бо він не знав про сей злочин.

— Віччанє. Вчєра вєчером в Успенській церкві у Львові відбуло ся віччанє окінченого богослова в. Юліяна Фацьєвичє, сина пароха зі Стріляк нових, з п-ною Бойківською, дочкою ємерит. залізничного урядника у Львові.

— Заборона виступу. У «Wiener Trianon» мала оводі вєчером виступати перший раз співачка панна Августа Адамович, сестра жинки Леопольда Вельфлінга. Однак поліція заборонила на короткий час перед представлєнем єї виступ без поданя причин. Адвокат артистки др. Отто Фрішавєр вніє рекурс проти єї заборона.

— Скорочєнє слїдчої вязниці. Звієна річ, як переведжено слїдства в часі хлїборобєських страйків. Арештованих держано по цілих тижнях у слїдчих вязницях, заки приступлено до слїдства. Отже тепер по причині одного спеціального случаю одержав президент висшого краєвого суду у Відни, Вітореллі, вказівки, наслідком котрих було окружєє письмо президента до судиїв, що єму підлягають. Се письмо має незвичайне значєє, бо змагає до скорочєня слїдчої вязниці. По словам того обжника належить починати полагадженє справ, що відносять ся до слїдчої вязниці, найпізнійше в двайцять чотирі годни по їх вєсеню. Всякі слїдчі зарядженя, як: покликванє свідків, знатоків, засяганє актив, має відбувати ся сєйчас і рівночасно, а не так, як то дїє ся часто і без потреби, по порядку. Щє до свідків, то належить їх покликвати найпізнійше до трєх днів. Таке при-

скорєнє потягає за собою не тільки скорочєнє слїдства, але причиняє ся до єго вартости, бо свідки можуть за свїжої пам'яті зієнати докладнійше і певнійше. Також исихіатри мають приспівити предложєнє свого осуду. Дальше звиває обжик слїдчих судиїв, щоби они поступали при зарядженю, вєдєно і закінченю слїдства просто в уряду і не чекали на дальші вєсеня обжалуватєля, причім треба у важнійших случаях перемєнити ся з прокураторєю устно. Коли би підчас слїдства показали ся нові каригідні чини або підозрінє проти нових осіб, мають слїдчі судиї подавати предложєня в письменній дорозі, однак в як найкоротній так, щоби се не здержувало ні трєхи ходу слїдства. Особливий натєк кладе обжик на пригаданє слїдчим судиєм того, щоби они замикали сєйчас слїдство по єго фактичнім покінченю і зараз відсилали акти до прокураторїї. Захованє рєчєниць має судиї контролювати після свого урядового калєндаря і противити ся всяким вєсеням, котрі видають ся єму злишні, а на случаї відповідного вєсеня домагати ся протягом 24-ох годни відповідної ухвали судової палати. На кінці обжника замічує ся, що він пригадує властиво тільки знані річи. Однак нимє того сєй обжик має незвичайно велику вартість, вже хотяйби й з огляду на свою тенденцію прискорєня слїдства. Особливу вагу мало би се у нас, де задля недостачі сил або задля інших причин трєвають слїдства по кілька місяців і де часто муки слїдчої вязниці перевишають значно саму кару.

— Ц. к. Дирекция почт і телеграфів у Львові оголошує: Подає ся єм до прилюдної відомости, що після розпорядженя ц. к. міністерства торговлі з дня 26. жовтня с. р. ч. 52876 (в розп. почт-телегр. ч. 108/03) обжичєно з днем 1. падоляста 1903 почтові оплати від перєсылєк фрахтових до 5 клг. ваги і від перєказів в обжроті з краєми окупованими. Знизєнє порто від згаданых перєсылєк фрахтових на територїї Австро-Угорщини і країв окупованих включно вивносить тепєр до 500 гр. 60 сот., над 500 гр. до 5 клг. 80 сотиків. — Почтова належитість від перєказів вивносить тепєр: до квоти 40 К — 20 сот.; над 40 до 100 К — 30 с.; над 100 до 300 К — 60 с.; над 300 до 600 К — 90 с.; над 600 до 1000 К — 150 сот.

— 3 залізниць. «Газєта львівська» з дня 7. падоляста с. р. оголошує, з огляду на розписанє ц. к. Дирекциєю залізниць держ. у Львові в жовтні с. р. офєрт на винаєм залізничної реставрації у Львові, як також залізничних реставрацій у Ярославі, Перемишлї, Тернополї, Стрию і Самборі, що винаєм сільної реставрації I і II кл. враз з віддільною реставрацією III кл. і з буфєтами на перєпах єсобових нового двірця у Львові наступить з днем 1. цвєтня 1904, незалежно від переданя до прилюдного ужитку нового двірця. Винаєм сільних реставрацій I і II кл. і віддільних III клєси в стациях Ярослав, Перемишль, Тернопіль і Стрий наступить не з днем 2. сїчня 1904, як первєсно оголошєно, але аж з днем 1. цвєтня 1904. Винаєм сільної реставрації I і II кл. і віддільної III клєси в стациях Самбір наступить, після первєсного оголошєня, з днем 2. сїчня 1904. Всі інші услїва подані в попередних оголошєнях ц. к. Дирекції залізниць державних у Львові аїстають незмінєними.

З днем 1. падоляста 1903, а при підвишєнню цїн перєвозових, з днем 1. грудня 1903 вїйде в житє додаток IX до тарифа часть II зшитка 3.

З днем 1. падоляста 1903 вїйшов в житє додаток XII до тарифа часть II зшитка 1.

Наука, штука, література.

— 3 Львівської Фільгармонїї. В четвєр дня 12. з. м. великий концерт фїлгармонїчний при співучасті панни Маргарєти Петєрзен, надворної шведської співачки. Програма: I. 1) Масєнєт, уєртура з «Фєдри», виконає орхєстра 30. п. п. під управою п. Роля. 2) Томас «Чи знаєш сєй край», відсьпівєє в тов. орхєстрї п-на Петєрзен. II. 1) Свєндсєн «Романє», скрипковє сольо виконає орхєстра 30. п. п. 2) Гріє «Ver hilset I Damer», б) Лїндблєд «Sotargossen», в) Гаде «Farvel lille Grethe», відсьпівєє в тов. фортепяну п. Петєрзен. III. 1) Шубєрт «Недокінченє єінфонїє Н-moll», виконає орх. 30. п. п., 2) а) Франц «Добра ніч» і «Над Рєном», б) Бунжєрт «Сєя дївчини», в) Гунод «Ave Maria», «Hymne à la nuit», відсьпівєє в тов. фортепяну п. Петєрзен. Акціяпанїєнт обжєн проф. Найгайзєр. Початок о 1/2 8. год. вєчер.

Телеграми

з дня 11. падоляста.

Відєнь. Цєсар саякціонуєє ухвалу галицького соїму в справі змінє повітових округів Рудки і Львів.

Інсбрук. Тирольський соїм замкнєно вчєра.

